

Jan Erik Vold

NYITÁS

Úton

a sötétségbe,
úton
a fénybe – ki az? Nincs
arca,

csak teste. Nincs
teste, csak háta. Valaki.
Bárki. Akárki.

Beszél
vagy hallgat.

Nyom.

A hóban
felvillanó nyom.
Valaki arra járt,
nem jön
vissza. Egy testtől
a másik felé.

Öröm, ha esik a hó,

de bosszantó
ha egyre
nő,

JAN ERIK VOLD (szül. 1939) a kortárs norvég költészet egyik legnevesebb alakja. 1965-ben debütált, a hatvanas években részt vett az irodalmi-társadalmi változásokat elősegítő folyamatokban. Számos díjat kapott, a legfontosabbak: Brage-díj, Dobloug-díj, Északi Tanács Nagydíja (jelölés), az Oslói Egyetem díszdoktora. Magyarul megjelent: *Jégcsapító*, Napkút Kiadó, 2003 (ford. Sulyok Vince). Itt olvasható verse a *Drømmemakeren sa (Az álomcsináló szerint, 2004)* című kötetéből való.

ott van,
végig a házfalak
mellett. Nincs
hó és

nincsenek házak.
Csak egy szem,
ami néz
kifelé.

Ömagából.

A házból.
Csupaszon
áll
a fa.

A hárs levelei
zúgnak
a szélben. Havazik.
Megint.
Esik. Megint.
A Fiastyúk felbukkan
az égbolton.

Be akar hatolni. A hó

szólni akar
hozzánk.

Nekifeszül az
ablakpárkánynak.
Nyitogatja a
kilincset.
Üveggömb borul
a városra,

megbénítja. Elfed minden
nyomot, de mi
újakat hasítunk a
hóba.
És befedjük azokat is.

Mintha a hó

egy törött homokórából
zuhogna. A szerkesztőség
távírójából papír kigyózik
elő

és a padlóra hull.
Ott, ahol letéped az
oldalt, megállítod
a világot.

Valaki

azt mondta: Ez
a legújabb hír. Ez
történt. Érdemes

elmesélni. De
annyi minden más
is történt. Csak
azt nem

küldte el senki. Csak
hatvan évvel később
tudtuk meg.

„Mondjatok

hálát nekem. Mert nem fogtok
látni
többé.
Ma éjjel
elfogtak.”
Elképesztő a
havazás
utáni csend.

If

ever. Úgy szimatol körbe,
mint a kutya, amelyik
elvesztette a neki
vetett csontot.

A hó olyan,
mint a hamu.
Fehérbe borult
a táj. Nem tudjuk,
mit tettünk.

De

megtesszük újra
gúzsba kötött térddel.
Azt a vörös valamit,

ami csorog lefelé,
kéknek nevezzük.
A szíved azt mondja,
nem, nem. A szád

mégis... A katonák
elfogták a
túlélőket.

Igen, mi

széztúzunk mindent.
Csak a hajnali
derengést nem. Azt nem.

Füstjeleket küldünk
az ég felé. A földről
nem látszik.
És nem
érezzük a szagot,
túl messze van.

Amikor leszáll

az éj. Amikor pirkadni
kezd.

Amikor aszfalttal borították a jeget.
Amikor
háttal neked a kilincsre teszi
a kezét és kinyitja az ablakot.

SZÖLLŐSI Adrienne fordítása

SZÖLLŐSI ADRIENNE (szül. 1965) szabadúszó műfordító, kutató, 2006–2010 között az ELTE Eötvös József Collegium skandinavisztika-műhelyének vezetője. Számos norvég, svéd, dán szerző, többek között Jostein Gaarder, Erik Fosnes Hansen, Hanne Ørstavik, Linn Ullmann, Ailo Gaup, Tormod Haugen, Per Olof Enquist, Ida Jessen, Jan Kjærstad fordítója, skandináv témájú cikkek, riportok szerzője. Kutatási területe a bevándorló irodalom Norvégiában és Svédországban. Dolgozik szerkesztőként is, nevéhez fűződik a Noran Kiadónál 2007-ben megjelent Skandináv Dekameron ill. a Magyar Lettre Internationale egy norvég és egy svéd dossziéjának összeállítása, szerkesztése (2004–2005). Jelenleg norvég orvosi szaknyelvet tanít.

